

21. YÜZYILDA KEMALİZMİN SİSYASİ ve EKONOMİK YELPAZEDEKİ YERİ

Cenk Yaltırak

“Yolunda yürüyen bir yolcunun yalnız ufkı görmesi kâfi değildir. Muhakkak ufkun ötesini de görmesi ve bilmesi lâzımdır.”

M. Kemal, 1930

Günümüzde, siyaset kavramlarına dayanarak bir ideolojiyi savunanlar, kendilerine siyasi yelpazede bir yer belirler ve ona göre kendilerini tanımlar, görüşlerini sağ ve ya sol olarak adlandırırlar. Sağcı olmak, muhafazakâr, milliyetçi; solcu olmak ise ilerici ve evrenselci olmak gibi sayısını arttırabileceğimiz tanımlarla zenginleştirilir. Fakat, 21. yy.'da değişen üretim ilişkileri ve gelişen teknoloji bu tanımların sınırını aşmıştır. Örneğin, piyasa ekonomisi liberal bir kavramdır. Piyasanın kendi başına en doğru üretimi teşvik ettiğine inanılır. Devletçilik ise, sol yanda sosyalist bir kavram olarak tanımlanır. Devlet gereken her şeyi halk için yapacak üstün bir bilince sahiptir. Piyasa ekonomisi yüzyılımızda aslanlarla ceylanları aynı kafese kapatmış, neredeyse soyunu tüketmiş ve dünyayı talan etmiştir. Devletçilik ise, insanın yaratıcı gücünü ve sahiplenme iç güdüsünü küçültmüş, rekabet hissinin yok olduğu ortamda kendi üretme gücünü kaybederek bürokrasi ile hantallaşmış ve görevini yerine getirememiştir. Devletçiliğin sosyal güdüsü ile piyasanın yaratıcılığı bir denge içinde olması mümkün müdür? Bunu 20. yy.'da başarmak için yola sadece Kemalist Cumhuriyet çıktı. Çağından ileri olan anlayışını yapılandıracak teknoloji daha keşfedilmediğinden maalesef hedeflerine tam anlamı ile ulaşamadı. Karma sistem solculara göre sağda, sağcılara göre solda bir sistemdi. Solcular devletin tüm üretim araçlarını elde etmesini ve sosyalist bir düzen kurmasını istiyor, sosyal demokratlar biraz daha yumuşak davranarak devletin ekonomiden çekilmesini ve sadece sosyal hizmetlerde var olmasını istiyorlardı. Kapitalistler ise devletin ekonomiden ve sosyal hizmetlerden tamamen çekilmesini savundular. Fakat bunlar, hiçbir toplumu refah içinde yaşamasını sağlayacak aşamalara ulaştıramadı. İşte bu noktada, ekonomide kurtuluş ve refaha erıştiren iki yol olduğu öne sürüldü. Bu iki yolun hukuk ve parasal ilişkileri toplumlara dayatıldı. Bu nedenle, Kemalistlerin bir ekonomik çözüm, üçüncü bir yol önermesi göz ardı edildi. Aydınlanma 1923'ün, Kemalizme dayanan sağ ve sol dışında bulduğu çözümler geliştirildiğinde, kapitalist-sosyalist veya sağcı-solcu tanımlarının açıklayamayacağı bir konum belirlemektedir. Bu konum, sadece ekonomide değil, devlet yönetimi, ulusun geleceği için geçeceği yolları hazırlama mücadelesinde bizlere konumuzu belirlemede de yeni bir referans noktası olacak özelliğindedir.

Örneğin, günümüzde Türkiye'de yabancı para kullanımı ve altın gibi yatırım araçları, üretim ekonomisi dışında yer alan ulusal refahı zayıflatan unsurlardır. Seçmen sayısının 30 milyonu aştığı bu ülkede 12 milyon vergi mükellefi vardır. Bu tabloyle demokrasi beklemenin, oy verenin kendi çıkarını düşündüğü göz alınırsa, bizi nereye götüreceği açıktır. Devlet hantallaşmış ve bürokrasi kokuşmuştur. Kaliteli üretime yönelmek, uzun vadeli yatırımlar yapmak sanayici tarafından macera olarak görülmeye başlanmış, üretim ekonomisi yerine günü kurtarma ekonomisi ile kalitesiz üretime yönelinmiştir. İhracat yapan çok sayıda firmamızın günü kurtarma eğilimi ile yaptığı kalitesiz ürün ihracı ile birçok ülke Türkiye'yi kara listeye almış, alamadığı alanlarda ekonomik sınırlandırmalar koymaya başlamıştır. Ülkeyi bu manzaradan kurtarmak için ne sosyalist ne de liberal önlemler etkili olabilir. Son ekonomik krizde görülmüştür ki en ufak bir çıkar değişikliğinde karanlık odakların elleri halkımızın cebini bir gecede boşaltmaktadır. Para kanallarının uluslararası düzleme açık olmasından dolayı egemenin, ekonomiyle kedinin fare ile oynaması gibi oynaması çok acıdır. Bu odaklar, bu para düzeni ile siyasal partileri, statükonun değişmemesi için terbiye etmeye devam edecektir.

Bundan kurtulmanın bir yolu var mı? Aydınlanma 1923 çevresi tarafından 5 yıldır yapılan çalışmalarda bu soygun düzeninin odağındaki iki şey değişirse, bu kötü gidişin tersine çevrilebileceği düşünülmektedir. Bu değişimleri başarmak için 1923'teki gibi kendi referans noktamızı kendimiz tarafından belirleme şartı vardır. Kendimiz için uygun kavramları yaratarak, siyasetin içinde çürümemiş insanlarla 21. yüzyıla Türkiye'yi hızla taşımak vardır. Bunu yaparken karşımızda referans sistemlerimizi yeniden tanımlayacağımız siyasal ve ekonomik cephe var. Bu cephelerde savaşırken kendi silahlarımızı yapmak ve ilerlemek zorundayız.

Gözümüzü geleceğe dikip geleni anlamak ve önlem almak, ulusun geride kalmış uygarlık saatini bir devrimle ileriye almak şarttır. Devrim artık sokaklarda değil kafalarda yapılmalıdır. İnsanlarımıza yeni bir dünyayı yaratma şansları olduğu gösterilmelidir.

Siyasal Cephe

Günümüzde Kemalistlere en çok sıkıntı veren siyasal yelpazede sağ ve sol olarak kendilerini tanımlamak zorunda kalmalarıdır. Kimine göre Kemalizm soldur. Solcuya göre sağdır. Kimisine göre sol-Kemalist diye bir tanım vardır. Eğer sol-Kemalist varsa sağ-Kemalist de olması gerekecektir. Oysa Mustafa Kemal 1921'de Ankara'da tren toplantılarında incelediği liberal ve sosyalist teorileri dinlediğinde ikisinin de yanlışları ve eksikleri olduğunu söylemiş ve bize göre yeni bir devlet anlayışı gerektiğini belirlemiştir. Mustafa Kemal, sağ ve sol ayrımını kullanmadan siyasete yön vermiş, onun temel amacı ulusunun uygarlık yolunda ilerlemesini engelleyen problemleri çözmek olmuştur. Şimdi Kemalistler, aynı Mustafa Kemal gibi, Kemalist referanslara dayanarak siyasal kavramlara yeni bir yön verebilir, ulusun problemlerini çözebilir. Bunu yaparken doğa bilimleri ve 21. yüzyıl gerçeklerine bakmaları yeterli olacaktır. Devrimci fikirler siyasal kamplara esir olmuş kafalardan doğabilir mi?. Bu aynı bir dağ görüp tırmanmak isteyen dağcının girişimi ile onun bu çabasını anlamak istemeyen diğerleri arasındaki ilişki gibidir. Dağcı zirveye çıkmak isterken, bilimadamı bilginin en uç sınırına ulaşmak, dalgıç en derini görmek, astronom görebileceği en uzak yere gitmek ister. İşte bu çabadır ki insanlık tarihinde uygarlık dediğimiz insan macerasını anlatır. Sıradan olana mahkûm olmayan, sınırları genişleten, o devrimci ruhtur. Bu nedenle Kemalistler, kendilerini tanımlamak ve Kemalizm bayrağını Mustafa Kemal'in bıraktığı yerden daha öteye taşımak isterken kokuşmuş kavramları geride bırakmaları gerekmektedir. Yoksa bizler mirasçı olmaktan kendi kendimize vazgeçmiş olacağız. Terk edilmesi gereken kavramların başında sağ-sol ve ileri-geri kavramları gelir.

Sağ ve sol, ileri ve geri kavramlarına bir bakın. Bu kavramlar, 17. yy.'da ortaya çıktılar. O zaman evrenin ve güneş sisteminin merkezinde Dünya vardı. Fransa Kralı'nın karşısında sağda kralcılar, solda burjuvalar oturuyordu. Sonra Cumhuriyet'te konum değişti, sağda burjuvalar, solda yurtseverlerle Jakobenler oturdu. Gel zaman git zaman, bunlar statükoyu kendilerine göre değiştirmek istediklerinde, ilerici ve gerici gibi kavramları icat ettiler. Burjuvalar statükoyu korudukları için gerici, diğer taraftakiler değiştirmek istedikleri için ilericiydi. 19 yy. sonunda Marks, masa başında sağa sermayeyi, sola emeği oturttu. Tabii ki bu durumda emek, sistemi ileriye, sermaye ise statükoya çekecekti, yani gerici olacaktı. İlerici ve gerici tartışması, toplumu ve siyaseti soğuk savaş boyunca belirledi. İlerici olmak, sosyalizmi ve Marksizmi savunmak, gerici olmak ise kapitalizmi savunmak haline geldi. Bu düşünce akımları, kendileri dışındaki hiçbir fikre ve yönelime izin vermeyen despotizmleriyle, gelişmek isteyen ulusları ve fikirleri ezdiler. Oysa kimsenin dikkat etmediği, bu baskıcı dogmatik siyasal görüşler, oynak bir referans noktasına göredir ve Newton'un matematik evrenine göre biçimlenmiş 3 boyutlu bir uzayın bir düzlemine yapışmıştır. İleri, zamansal değil, coğrafi bir koordinattır; çünkü ileri, birilerinin, ileride olduğunu söylediği bir ütopyanın yıkılmaz sanılan surlarıdır. Günümüzde ise, Einstein'ın ve Heisenberg'in matematik evrenine, Mandelbort'un denklemlerine göre sürekli değişen bir geleceğe bakıyoruz. Referans noktamız zaman içinde öteye doğru yolculuk ettiğinden, içinde bulunduğunuz zamanda değişerek, gelecek her an yeniden yaratılıyor. Sadece bir şeyi biliyorsunuz, o da değişecek olanı değiştirmek için, bir kelebek kadar kanatlarınız olmasının yeterli olmasıdır. İşte masa başında dünyayı ve siyaseti oluşturanlar, ideoloji yapanlar bu nedenle 1881'deki kelebeğin kanadında yaratılacak fırtınaları göremediler. İşte o kelebeğin kanat rüzgârları, emperyalizmin kurduğu düzenlerin üzerinden Aydınlanma 1923 devriminin fırtınasını yaratarak 15 yılda her şeyi süpürüp geçiverdi. Değişmeyen bir dünyayı, bir bilimi savunan fosilleri, Kemalistler ne kadar sırtında taşıyacak? Mustafa Kemal değişmeyi ve değiştirmeye olan inancını *"Tasadüfe bir düzen vereceğini iddia eden hiçbir adam olmaz ki bir etkiye açık olmasın. Bazı kelimelerin etkileri daima düşündüklerinden başka türlü şekil alır."* sözleriyle Afet İnan'a anlatırken, bizlere de bir şey anlatmıyor mu? Doğayı fark eden düşünce, kuracağı meclisi tanımlarken *"Benim ve hepimizin düşünmeye zorunlu olduğumuz şey, gerçekten bu memleketi ve ulusu kurtarabilecek beyinlerin, vatanseverlerin bir araya gelmesini sağlamaktan ibarettir. Bu erdemlere sahip bulunan insanlar her nerede ise ve her ne ise onları bulmak ve ulusun alinyazısının çizileceği meclisin içine koymak gereklidir. Akıl, bilim, deneyim hareketin yönünün saptanmasında egemen olmalıdır."* derken, 19. yy.'dan kalma, Batı merkezli kavram ve terimlere karşı, çağdaş bilimi rehber edinerek yolumuzu bulmamızı söylemiyor mu? Artık siyasete dördüncü bir boyutu (zaman) ekleyerek, koordinatlarımızı yeni yüzyıla göre yeniden belirlemeliyiz. Türk ulusuna yıllardır yutturulmaya çalışılan *"Biz adam*

olmayız, biz fikir üretemeyiz, biz bilim yapamayız" haplarını yutmayıp, siyaseti geçmişte kalan, fosilleşmiş fikirlerin papağanlarının Kemalistler üzerindeki egemenliğini kırmalıyız. Bu nedenle sağ-sol, ileri-geri kavramlarını BERİde bırakıp yerine dünyada bize has coğrafyası, tarihiyle *"Türk, düşün, üret ve öğren!"* demeli, 21. yy.'da geri bırakılmış tüm uluslara, dünyanın bütün zenginliklerini paylaştıracak bilim ve akıl egemenliğinde bir üçüncü yol olabileceğini göstermeliyiz. Bilim ve teknolojinin insanlığın yararına kullanılacağı, dünyanın doğasının ve zenginliklerinin tahrip edilmesinin önüne geçecek, uygarlığı dışlamayan bir çözüm aramalıyız. Yoksa sanal bir dünyada, emperyalerin Internet'le damarlarından bağladıkları avanaklar olarak yaşar, her gün Amerikan doları ile denetlenen uyduruk özgürlüğümüzü gerçek sanırız. Artık sağ-sol, ileri-geri kavramları yerine bilimin ışığında siyaset yapma zamanı. Kullanacağımız yeni kavramları BERİYE-AŞAĞIYA ve YUKARIYA-ÖTEYE olarak adlandırıyoruz.

Nedir BERİYE? Nedir AŞAĞIYA? Düşünün ki Newtonyen bir kişi bazı sorunları çözecek bilgiyi dünyada sınırlı koşullarda sağlar. Ama, sınırlar ve limitler değiştikçe Newtonyen konumlandırmaların pek işe yaramadığı ortadadır. Örneklersek, bir sosyal demokrat veya liberal veya globalleşmeci kendi aklınca kendini bulunduğu toplumda ilerici sayabilir. Çünkü referansı kendisidir, ayrıca kendi kendine karşısındakinin konumunu da belirlediğinden öznelidir. En ilginç nokta, bunların hepsinin, halkının mutluluğu için sanal dünyalarında yarattıkları ütopyaları vardır. Bunu gerçekleştirdikleri anda tarih sona erecek, dünya cennet olacaktır. Bu yönelimler, bir Kemalist için geçerli midir? Oysa, *"Yaşamda en gerçek yol gösterici bilimdir... Yalnız bilim ve tekniğin yaşadığımız her dakikada evrelerinin gelişimini kavramak ve ilerlemelerini zamanında izlemek zorunludur. Bin, iki bin, binlerce yıl önceki bilim ve teknik dilinin koyduğu kuralları, şu kadar bin yıl sonra aynen uygulamaya kalkışmak, elbette bilim ve teknik içinde bulunmak değildir."* diyen düşüncenin, çağdaş uygarlık diye koyduğu hedef, ütöpik bir sabit midir? İşte 19. yy. sosyal ve doğa bilimleri üzerinden yükselen düşünce sistemleri artık BERİde ve yükselen uygarlıktan AŞAĞIda kalmıştır. Bu, aynı yöne giden fakat biri diğerinden çok yavaş olan trenin göreceli zaman içinde BERİde kalmasıdır. Elbette insanlar 19. yy.'dan kalma bilimle geleceğe seyahat etmek, hatta BERİye, asr-i saadet devrine dönmek isteyebilir. Bu durumda cumhur, çocuklarının, uygar dünyada köle ve ikinci sınıf insan olmasına razı gelecek midir? Bu nedenle uygarlık macerasında Türkler, Batı'ya rağmen Batı'ya ilerleyecekler. Bu nedenle, bilmecenin küçük parçalarını daha yukarıdan görecektir, gününün ÖTESinde büyük resim içinde, ulusları için bir yer arayacaklar; BERİde kalmış görüşlere saplanarak Atatürk'ü donduranların yanından ayrılıp çağdaş uygarlık yoluna, Mustafa Kemal'in gösterdiği yöne giderken, önlerine dikilenleri, AŞAĞIda bilmecenin parçalarıyla uğraşırken BERİde bırakacaklardır.

Onlar, belki kendi referans sistemlerinde gidilmek istenen geleceği anlamayacak, belki de kendilerine göre birkaç adım ileriye gideceklerdir. Ama gelecek çağ, ÖTEDE ve YUKARIDA Mustafa Kemal çağı, işte bu nedenle ulus yeni bir yol arıyor. Ben de soruyorum; bizler Kemalist olarak, başkalarının kullanılmış malzemesinden oluşturulacak döküntü bir köprü üzerinden geçerek mi uygarlık yolculuğuna çıkacağız? Yoksa, kendi aklımıza güvenip, yıllardır bize yutturulan sosyal demokrat, sosyalist, liberal, mandacı haplarını suratlarına atıp Mustafa Kemal'e mi kulak vererek kendi köprümüzü kendi ulusumuzla mı yapacağız? *"En büyük gerçekler ve ilerlemeler, düşüncelerin serbestçe ortaya konması, tartışılması ile ortaya çıkar ve yükselir."*, *"En büyük kuvvet bir düşünceyi üreten ve yayanların kuvvetidir."* şiarına uygun, dünyayı Kemalist olarak yeniden kuracak bir kelebekler ordusu olacak mıyız? Kemalizmin sırtındaki vampirleri atacak gücü bulacak mıyız? Bu gücü bulduğumuz gün, Mustafa Kemal bize Ankara'dan seslenecek, *"Gözlerimizi kapayıp tek başımıza yaşadığımızı düşünemeyiz. Memleketimizi bir çember içine alıp, dünya ile ilgisiz yaşayamayız... Tam tersine yükselmiş, ilerlemiş, uygar bir ulus olarak uygarlık düzeyinin üzerinde yaşayacağız. Bu yaşam, ancak bilim ve teknik ile olur. Bilim ve teknik nerede ise oradan alacağız ve her ulus bireyinin kafasına koyacağız. Bilim ve teknik için kayıt ve şart yoktur. Ben, manevi miras olarak hiçbir ayet, hiçbir dogma, hiçbir donmuş ve kalıplaşmış kural bırakmıyorum. Benim manevi mirasım, bilim ve akıldır. Benden sonrakiler, bizim aşmak zorunda olduğumuz çetin ve köklü zorluklar karşısında, belki amaçlara tamamen ulaşamadığımızı, fakat asla ödün vermediğimizi, akıl ve bilimi rehber edindiğimizi onaylayacaklardır. Zaman hızla ilerliyor, ulusların, toplumların, bireylerin mutluluk ve mutsuzluk anlayışları bile değişiyor. Böyle bir dünyada, asla değişmeyecek yargılar getirdiğini öne sürmek, aklın ve bilimin gelişimini reddetmek olur. Benim Türk ulusu için yapmak istediklerim ve başarmaya çalıştıklarım ortadadır. Benden sonra beni benimsemek isteyenler, bu temel eksen üzerinde akıl ve bilimin rehberliğini kabul ederlerse, manevi*

mirasçılarım olurlar.” İşte o gün bizler Kemalizmden neden taviz vermediğimizi, niçin günöbirlik ittifaklardan uzak durduğumuzu hatırlayacak, Türk halkının en ufak parçasının bile yurtseverliğinden, dürüstlüğünden ve ulusu geleceğe taşıyacağından şüphe etmediği bir siyasal akımın üyeleri olacağız.

Ekonomik Cephe

Öteye ve yukarı doğru yerini belirleyen Kemalistler için ekonomik cephede savaşmak için yeni silahlar gereklidir. Mustafa Kemal’in askeri zaferini ekonomik zaferlerle taçlandırarak önlemlerdir bunlar. Başta para sisteminin değişmesi gelmektedir. Teknoloji, kâğıdın yerine her geçen gün sayısal ortamda değişimi koymaktadır. Batı ölkelerinde kâğıt para güçlü olduğu için sayısal para kullanımı sadece kredi kartı seviyesinde kalmaktadır, çünkü kapitalist ekonomi, yerleşmiş ekonomik sistem kâğıt paradan kurtulmayı bir evrimle gerçekleştirmeyi tasarlamaktadır. Oysa gün geçtikçe gelişen bilişim teknolojisi bazı ölkelere Batı’nın pek de yapmaya meraklı olmadığı yeni fırsatlar sunmaktadır. Sayısal paranın kâğıt para yerine geçmesi demek, değişim gücünün kâğıttan yasal elektronik bir ortama alınması demektir. Sayısal para devrimi ölkede kayıt dışı ekonomiyi ortadan kaldıracak yegâne önlemdir. Kayıt dışı ekonomi kalktığında vergi kaçakları da kalkacaktır. Bunun içinse gereken çok büyük bir düşünce hamlesi ile çok ufak bir teknik hamledir.

İlk yapılacak, bir kanun çıkararak herkesin bilgisayar ortamındaki ulusal kimlik numarasının her alandaki tek numara olması sağlanmasıdır. Bu numara vergi numarası, sigorta numarası olmalı, ilkokuldan, hastaneye kredi kartı almaya, banka hesabı açtırmaya ve akla gelebilecek her alanda aynı numara kullanılmalıdır. Sayısal kimlik kartları için gelişen teknoloji iyi bir fırsattır. Bir kredi kartı büyüklüğünde; yaklaşık 5 MB’lık bilgi saklayabilen bir mikroçipi olan kimlik kartı hazırlamakla sorun çözülecektir. Bu kimlik kartlarının maliyeti şu anda 80 milyon lira civarındadır. Bu kartın üzerine bir resim ve tarayıcılar tarafından okunabilen bir parmak izi yerleştirilebilir ve mikroçipte parmak izinin sayısallaştırılmış karşılığı taklit edilemez diğer bir numara olacaktır. Böyle bir karta sahip yurttaşlar işin ehliyet, diploma, özgeçmiş taşımak gerekmeyecektir. Bu küçücük çipte bulunan bilgi yasal sınırlar içinde yaşayan her yurttaşın refahını artırırken, her alanda yasadışı yaşamayı âdet edinmiş kitleleri baskı altına alacaktır.

Böyle bir kartı oluşturduktan sonra ikinci aşama tüm bankaların müşterilerine hesap açarken bu numaraları kullanmaları olacaktır. Kanunla herkesin maaşını bir bankadan alma zorunluluğu getirilmelidir. Bankaların her alışveriş yerine kendi kartlarını kullanacağı makineleri vermek yerine, tüm bankaların kullanabileceği, üzerinde parmak izi ve resim bulunan sayısal kimlik ile banka kartını bir arada geçtiği terminalleri yapıp dağıtmalarının zorunlu hale getirilmesi gerekmektedir. Günlük alışverişlerde kullanılacak, üzerine para yüklemesi yapılabilen sınırlı kartlar hızlı para vermek gereken her yerde hangi bankada hesabınız varsa onun koduyla ödemeyi yapacaktır. Böylece cebinizde kâğıt para taşımadan sizden başka kimsenin kullanamayacağı bir sayısal para kartınız olacaktır. Bankalar bu sistem sayesinde mevduatlarını katlayacaklardır. Küçük yerleşim birimlerinde bu sistemin yerleşmesi çok daha kolay olacaktır.

Üçüncü aşama vergi sisteminde değişime gitmektir. Bu sistem içinde çalışanların banka hesaplarında gelir ve giderleri kolaylıkla ayırt edilecektir. Doğrudan vergi almak yerine tüketimin her türünden farklı vergiler olarak sosyal refaha yönelik yatırımlar planlanabilecektir. Sayısal para kullanımı bazı ekonomi içinde vergi her vatandaşın gücü kadar olacaktır. Zenginlik arttıkça ödeyeceğiniz vergi dilimi artacaktır. Kısaca insanlar arasında eşit değil, dengeli bir sistem yasama geçirilecektir. Üretime yönelik her yatırım vergi dışında kalırken tüketim puanlandırılarak zenginler daha çok, gelir düzeyi düşük olanlar daha az vergi ödeyecektir. Buna aslanlar ve ceylanların bir arada olmadığı, birbirine zarar vermeden doğal bir denge oluşumu olarak bakabiliriz. Böyle bir para sistemi devletin dışında oluşurken kontrol ve denetim gücü devlette olacaktır. Bu durumda dolarlar ve altınlar yastık altında dursa bile gün geçtikçe değer kaybettiklerinden yatırım aracı olmaktan çıkacak, merkez bankası kasalarında kalacaktır.

Sayısal para kullanımının dördüncü bir cephesi ise piyasa ekonomisinin, yerini kontrollü (planlamalı) piyasa ekonomisine terk etmesi olacaktır. Nüfusun büyüklüğü, gereksinimleri ile biriken bilgiler, coğrafi bilgi sistemleri ile planlanacak ve ülkenin neye gereksinimi olacağı saptanacak, yatırımcının 20 yıl sonrasını görmesi sağlanacaktır. Artık devlet, ekonomiye üretimde değil, bilgi toplamakta, vergiyi adaletli kullanmakta, sağlık ve eğitim alanlarında yapacağı yatırımlarla ulusu refah devleti getirirken yeni bir konuma geçecektir. Kısaca, devlet ayakkabı üretmeyecek ama kaç çocuğun kaç çift ayakkabıya, deftere, kitaba, bilgisayara

gereksinimi olduğunu söyleyecek ve üreticiye yön gösterecektir. Aynı bir nehrin kanallarla taşınması, taşkınlar yapmaması için barajlar kurması gibi piyasanın türbülansları tehlikesiz ve faydalı hale getirilecektir. Bu anlamda devlet gelişen piyasaları dünyada analiz edecek, ihracatçıya üretim fazlasını dünyanın hangi ülkesine kaç yıl süre ile satabileceğini söyleyecektir. İşte bu, kapitalizmin ve sosyalizmin dışında tüm gelişen uluslar için ekstra-modern üçüncü bir yoldur. Tüm gelişme arzusundaki uluslar kendi coğrafi ve tarihsel gerçekleri ile bilimin ışığında bu yolu izlerse azgelişmişlikten çağdaş uygarlığı kurma şansını yakalayacaktır. İşte ekonomide de kimi fosilleşmiş düşünce kalıplarını kıramayan bireylerin anlayamayacağı ÖTEYE ve YUKARI doğru siyaset yapmak budur.

Yukarıda kısaca anlatmaya çabaladığım şeyler Aydınlanma 1923 hareketinin günlük siyaset ve iktidar kavgası yapan ve Kemalizmi kullanmaya çalışan, ama geleceğe yönelik hiçbir açılımı olmayan gruplarla arasındaki sınırı belirlemektedir. Bizler 21. yüzyılı ulusumuzun varlığına kastedenlerin zaferini görmek için yaşamayacağız. Bizler eninde sonunda bu düzeni değiştirerek Türkiye Cumhuriyeti'ni toprak olacak bedenlerimize rağmen sonsuza taşıyacağız. Bizi anlamayan ve bizimle yürüme gücü gösteremeyenler sadece baştaki sözleri hatırlasınlar. *"Yolunda yürüyen bir yolcunun yalnız ufku görmesi kâfi değildir. Muhakkak ufkun ötesini de görmesi ve bilmesi lâzımdır."* O zaman Aydınlanma 1923 düşüncesi ve eylemi daha iyi anlaşılacaktır. Samsun'a çıkan Mustafa Kemal'i izlemek demek sokaklarda yürümek, salonlarda, bazı kişilerin reklâmı için toplantılar düzenlemek midir? Yoksa o ufkun arkasındakini görüp, görenlerle birlikte yürümek midir? Biz o ufka ulusunu taşımak isteyenlerle Kemalizmin 21 yy.'da siyasal yelpazedeki yerini yeniden belirleyeceğiz. Gün, 19 Mayıs, güneş ufuktan şimdi doğar, hep birlikte o ufka yürüyelim arkadaşlar.